

LIFESTYLE

A woman with long, straight brown hair parted in the middle is the central focus. She is resting her chin on her right hand and looking directly at the camera with a slight smile. The background is a composite image showing a city skyline at night, with the Empire State Building prominently lit up. The sky is a mix of orange and red, suggesting a sunset or sunrise. The overall aesthetic is that of a lifestyle magazine cover.

Může swingers
party zachránit
vztah?

Čtěte na dalších stranách

Taylor

HAHN

LIFESTYLE

Copyright © 2022 by Taylor Hahn

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Buchalová, 2023

Cover © Karolína Zacklová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3523-5 (pdf)

LIFESTYLE

Taylor
HAHN

přeložila Jana Buchalová

*Crystal Haně Kimové. Za tvé přátelství, povzbuzení
a za to světlo, které z tebe neustále vyzařuje.*

„Opravdu stinná stránka Emminy situace spočívala
v tom, že měla ve své moci příliš často prosadit svou
vůli a ve své povaze sklon k přehnanému sebevědomí;
tyto nepříjemné rysy jí hrozily zkazit mnohou pohodu.“

— Jane Austenová, *Emma*
překlad Eva Kondrysová

První kapitola

Georgina Wagmanová se měla v životě tak dobře, až z toho měla špatný pocit. Ne zase až tak špatný, aby kvůli tomu cokoli měnila, ale dostatečně špatný na to, aby si dala za cíl pomoci všem ostatním při hledání svých potenciálů v lásce, kariéře a gurmánských požitcích. Proto s těmi nejlepšími úmysly objednala čtyři krabice nejchutnějších a nejkřupavějších cannoli trubiček v New Yorku pro koncipienty, kteří pracovali v pátek večer, a osobně jim je doručila do kanceláře. Jak mohla vědět, že z nich všichni dostanou otravu, když ta italská pekárna prošla kontrolou z hygieny na jedničku, nebo že budou toalety ve třicátém patře zavřené kvůli úklidu? Správce budovy s tím měl počkat, až bude po pracovní době. Každý přece ví, že právníci pracují až do večerních hodin.

Upocení a hekající koncipienti se po třiceti minutách rozprchli – někteří do soukromí svých bytů, jiní na schodiště ve snaze najít toaletu na jiném patře – kromě jedné koncipientky, která byla ve firmě prvním rokem, Meredith De Luca. Když se Georgina stavila u ní v kanceláři s krabicí cannoli trubiček, Meredith zdvořile odmítla.

„Nejsem moc na sladké,“ řekla.

„Jenom špatné cannoli jsou příliš sladké,“ naléhala Georgina.

„Stejně, jsem veganka,“ odpověděla Meredith, čímž konverzaci utnula.

Každému z partnerů v advokátní kanceláři Ryan, Dunn & Chandler LLP byl přidělen jeden koncipient, kterého měl dotýčný zaškolit, a na Georginu vyšla právě Meredith. Zatímco většina jejích kolegů svou povinnost splnila tím, že své svěřence jednou ročně po osobním hodnocení neochotně vzala na oběd a zaplatila ho firemní kreditkou, Georgina se považovala za šerpu, který Meredith vede při zrádném výstupu na Mount Everest. Nechala pro ni zahrámovat seznam „Top 25 tipů Georginy Wagmanové, jak být hvězdnou koncipientkou a nepřijít o spánek“, hned první den jí ho předala v dárkové taštičce a snažila se nebrat osobně, že si ho nikdy nepověsila. Meredith její rady přijala s grácií, když už ne s nadšením, ale Georgina byla odhodlaná jejich vztah posunout za hranici formálnosti. Kdyby se jí tak Meredith zeptala aspoň na jednu či dvě otázky, požádala ji o pomoc či radu, mohla by jí prokázat svou důvěryhodnost. Jenže Meredith se do svých zrzavých vlasů a upnuté černé sukně halila jako do elektrického ohradníku, který měl od ní všechny držet dál. Nikdy se neúčastnila firemních sedánek ani vánočních večírků a Georgině odmítla i všech sedmatřicet pozvání na oběd. Možná to byla Georgiina chyba, protože vybírala nevhodné restaurace? Teď, když už chápala Meredithiny vytríbené chutě, zvolí nějakou, kde podávají nakládanou zeleninu.

Pokud Meredith doufala, že Georgině její náznaky jednou dojdou a přestane si hrát na její vílu kmotřičku, mýlila se. A jak. Georgina Wagmanová se nikdy nevzdávala bez boje, obzvlášť když měla dobré úmysly – a ty měla vždycky.

A kdyby byly v tomhle konkrétním případě aspoň o trochu méně dobré, nezůstala by Meredith De Luca v kanceláři jako jediná koncipientka přes čas.

Druhá kapitola

Kdosi zaklepal na dveře kanceláře, což Georginu donutilo zvednout oči od počítače. Nathan se na ni usmíval ve svém oblíbeném šedém obleku s růžovou kravatou. „Prý ses pokusila zabít koncipty.“

Nathan nebyl jejím partnerem jen, co se práva týče. Potkali se první rok na univerzitě, když bylo Georgině asi tolik, co Meredith, a o pět let později se vzali. Před rokem to oba dotáhli na firemní partnery. Nathan se zabýval korporátním právem, konkrétně strukturovaným financováním. Sice úplně přesně nevěděla, co to znamená „strukturované financování“, ale bez problémů to zvládla zaonačit, když Nathanovi pomáhala s klienty při formálních večerech. Naučila se zpaměti jeden článek z *Wall Street Journal* o sekuritizaci solární energie a následně se jí dařilo ho zakomponovat do konverzace, kdykoli někdo zmínil pokles cen ropy, na což došla řeč vždycky. Víc nebylo třeba. Nikoho z těch mužů stejně její názory nezajímaly, stačilo, že se směje jejich vtipům.

Ona byla advokátka. Lidé si představovali, že právníci se zabývají kdovíjakým množstvím nejrůznějších případů,

ale tak to nebylo. Stejně jako se Nathan celé dny věnoval „strukturomanému financování“, jejím jediným zaměřením byla advokacie – vznešený pojem pro dohadování se. Advokacii praktikovala při konferenčních hovorech, přes maily, ve shrnutích nejrůznějších případů a čas od času i před soudcem, ačkoli jak se ukázalo, v televizi k tomu docházelo častěji než v životě. Právničkou se stala kvůli Ally McBealové. Bylo to trapné, ale byl to fakt, stejně jako třeba to, že ji hrozně nadýmal hummus.

Zakryla si obličej. „To neříkej! Zažalujou mě. Ó můj bože, zažalujou mě?“

„Nezažalujou,“ řekl Nathan. „Bojí se tě. Obzvláště teď, když ses je pokusila zabít.“

„Neopakuj to pořád!“

„V klidu.“ Nathan si povytáhl nohavice a posadil se na roh stolu. „Lidi prostě dostávají otravu z jídla. To se holt stane.“

„Mně ne.“ Otočila se zpět k počítači. „Najdu, jaké na to existují léky, a zítra ráno jim je donesu domů. A doktorka Frasierová je připravená se za nimi stavit doma, když budou potřebovat.“

„Koncipienti si dokážou Endiaron obstarat sami,“ řekl Nathan. „A nikdo z nich určitě nechce, aby se u nich doma bez ohlášení zjevil jeden ze společníků, to mi věř.“

Její prsty přestaly zběsile lítat po klávesnici ve snaze najít ten nejlepší čaj proti žaludečním nevolnostem. V tom měl asi pravdu. Nebyli rádi, když se stavila u nich v kanceláři, vždycky začali jako o život rovnat rozházené papíry a nazouvat si boty, zatímco ona dělala, že to nevidí. „Něco udělat musím. Cítím se příšerně.“

„No a co takhle něco dobrého na zub? Mmm.“ Nathan si teatrálně poklepával na bradu, když si v hlavě procházel všechny možnosti. „Tak já nevím, třeba... cannoli?“

Popadla červenou propisku a hodila ji po něm.

„Já vím, co udělám,“ prohlásila. „Dám jim sick day!“

„Zítra je sobota.“

„Právníci pracují i v sobotu.“

Nathan se zasmál a zavrtěl hlavou. „To ty pracuješ v sobotu. Hele...“ Podíval se na hodinky. „Nemáš náhodou už někde být?“

„Sakra!“ Vstala tak rychle, že převrátila židli. „Mám jít na skleničku s klientkou. Nechceš mi dělat partáka?“

„Nemůžu.“

Zatímco si do kufříku cpala notebook a diář, Nathan postavil židli zpátky na nohy. Pomohl jí do červeného námořnického kabátku a políbil ji do vlasů.

Vzhlédla a usmála se na něj. Měl bledou hranatou tvář s ostrými rysy, jako by ho někdo vytesal z pískovce a dal si extra záležet na pravých úhlech. V kanceláři se všechny ženy jednohlasně shodly na tom, jak je pohledný, a často to Georgině připomínaly. Dobře se jí to poslouchalo, byla na něj hrdá.

„Jenže tahle klientka nemá vůbec zábrany. Kdybys tam byl se mnou, tak by mi třeba nevyprávěla všechno možný o tom, kde, kdy a jak má nebo nemá sex.“

„Rád bych ti pomohl. Ale беру tři chlápky od Morgana Stanleyho na zápas Knicks. Můžeš mi o těch jejích erotických zážitcích povyprávět, až se vrátíme domů.“

„Když si dám dost vína, jde to snáz, to si pak nepamatuju detaily.“

Úsměv vykouzlil Nathanovi na hladké tváři dva dolíčky. „Ty jí taky vyprávíš o našem sexuálním životě?“

„Ráda bych, ale nepustí mě ke slovu.“ Navíc nebylo o čem povídat, ale nechtěla se Nathana dotknout. V posteli neměli nejmenší problém, pohoda jazz, prostě na tom jen nebylo nic k vyprávění. Kamarádkám přeci také

nelíčila, jak gruntuje kuchyň. Ne že by chtěla sex s Nathanelem přirovnávat k uklízení kuchyně. Pokud by si mezi těmito dvěma aktivitami měla vybrat, rozhodně by zvolila milování s Nathanem. Nejspíš. Každá z nich přinášela jisté uspokojení. Zkrátka myslela to tak, že sex s Nathanem byla pravidelná, produktivní a příjemná činnost, která ale nepřinášela žádný prvek překvapení, o němž by se dalo mluvit. Ale upřímně, neznala jediný pár, který by se pyšnil manželskou erotikou plnou překvapení, a to včetně její klientky, která spíše než sex řešila jeho absenci a vibrátory, které jí ho nahrazovaly.

Georgina se ještě jednou rychle rozhlédla po místnosti, jestli něco nezapomněla. Poté, co ji firma povýšila na partnera, dostala poměrně štědrý rozpočet na zařízení své nové kanceláře. Pořídila si sametová křesla v lila barvě, akrylový pracovní stůl, kopii obrazu *Levandulová mlha* od Jacksona Pollocka vsazenou do zlatého rámu a bleďemodrý turecký vintage koberec. Přestože si kancelář vybavila přesně podle svých představ, připadala si v ní jako hochštapler a nedokázala uvěřit tomu, že jí to všechno patří. Stejně pocity v ní vzbuzoval i Nathan. Byl až moc dokonalý. Její život byl jako nádherná skleněná ozdoba, která visí na vlásku mezi rozevřenými nůžkami.

„Už bys měla jít,“ pobídl ji.

„Máš pravdu.“ Když ho letmo políbila na čerstvě oholenou tvář, do nosu ji udeřila intenzivní vůně pracího prášku. Nathan používal značku Tide a dost to přeháněl, ale aspoň si na rozdíl od ostatních manželů, které znala, pral sám – konkrétně měla na mysli manžela svojí nejlepší kamarádky Nory.

Nořino manželství bylo bohužel výsledkem dohazování, ve kterém Georgina excelovala. Hned první den na Právnické fakultě Fordhamské univerzity se na přednášce

o pozemkovém právu Georgina posadila do první řady vedle Nory, protože si už při adaptačním týdnu všimla té její tiché krásy, kterou se evidentně snažila co nejvíce schovat za zbytečně dlouhou ofinu, vytahané svetry a mohutné martensky. Po zbytek semestru Georgina pozorovala, jak si všechny poznámky píše ručně, zatímco ostatní studenti zírali do počítače. Během hodin nikdy neotevřela učebnici a zkoušku na konci semestru dokončila o hodinu dříve než všichni ostatní.

A přitom se ani jednou jedinkrát nepřihlásila.

Georgina byla nadšením bez sebe, když si mohla do sbírky přidat takové případy, jako je Nora, a tak se rozhodla z ní udělat svou nejlepší kamarádku. Zařekla se, že v ní podnítí přesně to, co potřebuje – sebevědomí. Ne, ještě líp – elán. Když se jí trochu pomůže, Nora ovládne svět.

Jenže Nora se zahazovala s Felixem, nemluvou v obstarožením svetru s batůžkem, ze kterého sálala urputnost jako horký vzduch z asfaltu. Veškerý čas trávil v pravém zadním rohu knihovny, kde se za hradbou zmačkaných obalů od müsli tyčinek hrbil nad učebnicí a štosem kartiček s poznámkami a odmítal se přidat ke zbytku třídy, která většinou sedávala v nedaleké hospodě, kde si spolužáci před každou zkouškou omílali otázky tak dlouho, až jim je alkohol úplně vymazal z hlavy. Felix byl sice hrozně roztomilý, černé vlasy si gelem lehce vyčesával ke straně, což v roce 2005 ještě nebylo tak strašné, a pod krátkými rukávy se mu rýsovaly namakané tricepsy, ale co se Nory týče, byl zkrátka pod její úroveň. Zasloužila si někoho neodolatelného, někoho, kdo by ji uměl rozesmát. Někoho, jako byl Ari – středobod každého večírku a univerzitní hráč baseballu, který vypadal, jako by na deliktní právo zabloudil cestou na konkurz v modelingové agentuře. Takže když se potom chtěl Ari přidat k její studijní skupině,

Georgina přišla se zcela nepatrnou lží, že to je proto, že se mu Nora líbí. Ale ve skutečnosti měla spíš podezření, že propadá. V životě ho neviděla otevřít jedinou knížku. Ale co na tom sejde? Na právech se říkalo, že z jedničkářů budou soudci, z dvojkařů právníci a z trojkařů boháči.

Georgina ovšem nemohla tušit, že Ari zbouchne Noru ještě před koncem prvního ročníku, že Nora nedokončí školu, protože si s dítětem nebudou moct dovolit platit dvojí školné, a že se Ari bude po dvanácti letech manželství pořád chovat jako dvaadvacetiletý vysokoškolák, jehož největším úspěchem je grand slam v univerzitním baseballovém turnaji v roce 2002, ačkoli má doma tři zdravé, krásné děti. Georgina sepsala Noře knihu osudu a teď si přála, aby ji mohla vymazat nebo aspoň přepsat.

Felix se paradoxně po Nořině odchodu ze školy stal Georgiiným nejbližším přítelem. Když ho trochu blíž poznala a přesvědčila ho, aby batůžek vyměnil za tašku přes rameno, pohár hořkosti, který si svou chybou naplnila, musela vypít až do dna. Felixova urputnost byla ve skutečnosti odrazem šílených nároků, které měl sám na sebe, protože jeho starší bratr platil v Los Angeles za špičkového hepatologa a rodiče, kteří se do USA přistěhovali z Koreje, zkrátka nedokázal zklamat. Felix nebyl pod ničí úroveň. To naopak svět nesahal ani po kotníky Felixovi.

Jeho průbojnost se mu nakonec vyplatila, protože ho oslovila nejlepší advokátní kancelář na světě, která je proslulá v oblasti obchodního práva. Během čtyř let na pobočce v Soulu si mohl procvičit jazyk a zároveň si udržovat americkou kulturu, a další čtyři roky, které strávil v newyorské kanceláři, mu vynesly roční příjem čtvrt milionu dolarů a byt v luxusním věžáku na Třiadvacáté ulici. Jenže poté, co během osmi let pracoval skoro tři tisíce hodin ročně, přiznal, že ho přepadají záchvaty úzkosti,

které se navíc neustále zhoršují, a on má strach, že až se mu příště sevře srdce, v plicích dojde vzduch a převarí se mu mozek, bude to jeho smrt. Jednou v úterý se mu náhle rozsvítilo, odešel si pro sendvič a už se nevrátil. Věci si uložil do skladu a na šest měsíců odjel na Kostariku. Felix to považoval za zhroucení, jeho matka to nazvala dovolenou a podle Georginy je „s radostí bez práce“.

Na Kostarice se seznámil se svou novou přítelkyní Alinou, která se tam na vlastní pěst vydala do surfařského kempu. Ještě před návratem domů se rozhodli sestěhovat. Georgina se jim snažila jemně naznačit, že by to neměli brát tak hopem, ale Felix byl přesvědčený, že po svém boku potřebuje mít ženu, která se bude řídit především tím, co jí dělá radost. Obdivoval její nespoutanost a odvalu. Ale jak své povahové rysy postupně nahrazoval těmi jejími, Georgina měla obavy, že tak akorát vymění jeden stres za druhý. Nejdřív se kvůli rodině rozhodl si hrát na ambiciózního právníka, který nemá v obchodních sporech s nikým slitování, a teď se z něho pro změnu kvůli Alině stal hipster. Byl to takový jeho modus operandi. Jednou se zamiloval do spisovatelky jménem Salmon, kvůli které se z něj stal zapřísáhlý vegan a milovník koček. Potom zase přišla Lindsay, ta pocházela z Louisville, učila druháky na základní škole a Felixe pro změnu přesvědčila, aby se zapsal na kurzy improvizace v divadelním spolku Sbor bezúhonných občanů. Georgina pak musela s pivem za pět dolarů z divadelního baru přetrpět nesnesitelně mnoho amatérských provedení *Scének z klobouku* nebo *Ujetých hlasatelů*.

Improvizace nebyla nic pro Felixe a Nora se zase nehodila na praní manželova špinavého prádla. Možná se přeci jen nejlíp hodili jeden k druhému a Georgina to zničila.

Cestou do lobby si ve výtahu objednala Uber a jen co vyšla ven, auto už zastavovalo u obrubníku na Sedmé Avenue

mezi Dvačtyřicátou a Třiačtyřicátou ulicí. Na Manhattanu se dal Uber sehnat během pár minut. Bylo to až moc snadné. Měla ráda výzvy a těšilo ji, když mohla vyřešit nějaký problém – ať už svůj, nebo cizí. U nich doma to byla vždycky ona, kdo vyhledával „proč mi televize svítí modře“ a pak se hodinu vrtala v nastavení, zatímco Nathan jí řekl, ať na to někoho zavolá. Ale to pak přeci není žádná zábava.

Na zadních sedadlech taxíku byla cítit kolínská a hranolky, a čerstvé teda rozhodně nebyly, takže si stáhla okénko a s úsměvem pozorovala neonová světla na Times Square, zatímco jí tvář ovíval podzimní vánek. Na dotazy, jaké to je pracovat na Times Square, se smíchem odpovídala, že jsou tam davy lidí, všude je pořád hrozný zápach a hluk a nikde se tam nedá dobře najíst. Ale z těch světel jí šel pořád mráz po zádech. *Jsem tady*, říkala si. *Tohle je můj život*.

Narodila se v posteli rodičů ve třípokojovém bytě na manhattanské Upper West Side, otec ji zbožňoval a pečoval o ni s láskou, matka byla potrhlá, ale člověk se s ní nenudil. Jako správní hipíci, kteří v sedmdesátých letech kouřili trávu, demonstrovali proti válce a hlásali mír, poslali svou dceru do komunitní školy, kde se rodiče ze sousedství střídali v roli učitelů, kuchařů i ředitele. Fungovalo to tam vlastně trochu jako v obchodě s potravinami, ale místo zeleniny tam byly děti. Její matka se na rok ujala role hospodářky, jenže polovinu ročního rozpočtu stihla vrazit do zahrady dřív, než si rodiče vůbec stačili uvědomit, že zalévání květin, které navíc všechny zvadly, nikomu nesvěřili. Děti nedostávaly známky, jenže Georgině došlo, že se bez nich nemůže hlásit na ty nejlepší střední školy, a začala se jich dožadovat. Moc kamarádů už potom neměla.

Nejdřív se čtyři roky biflovala z učebnic na Střední škole Eleanor Rooseveltové, pak si čtyři roky soukala do hlavy ještě tlustší učebnice na Univerzitě ve Virginii a po dalších

třech letech, kdy se na Fordhamu učila zpaměti shrnutí nejrůznějších případů, získala titul doktorky práv, práci v opravdové advokátní kanceláři a plat, který stačil na splacení půjček, pronájem garsonky v East Village – přesněji řečeno krychle o necelých třiceti metrech čtverečních s plastovým paravánem, který odděloval postel od kuchyně – a sem tam i na nějakou tu večeři a drink s Norou, když zrovna batole dovolilo. Georgina se cítila jako hvězda na filmovém place.

Jako studentka excelovala i v oblasti milostných vztahů. Už jako devítiletou ji rozvod rodičů překvapil nejmíň ze všech obyvatel bytu. Člověk nepotřeboval vysokoškolské, a dokonce ani středoškolské vzdělání k tomu, aby pochopil, že jsou absolutně nekompatibilní. Táta pracoval jako likvidátor pojistných událostí a domů se vždycky vracel na minutu přesně ve čtvrt na šest, hodil si nohy nahoru a otevřel si pivo, nachos a své mapy. Amatérsky se věnoval kartografii, a než dokončila pátou třídu, strávil čtyři tisíce hodin kreslením Severní Ameriky. Zato máma se nejradši pouštěla do projektů, které nikdy nedokončila. Georgina už by ani nespočítala, kolikrát se vrátila domů, zrovna když máma malovala kuchyň, ale v okamžiku, kdy ji to přestalo bavit, se odebrala na vinný střih k Priscille, kadeřnici a bojovnici za práva zvířat, která bydlela hned vedle. Jejich smích se pak k Georgině nesl skrz zdi, které po matce dokončovala ještě dávno po večerce. Tu si taky určila sama. Rodiče milovala, ale... prostě nechtěla být jako oni.

Jejich bouřlivý vztah plný vášně se podobal ohňostroji – po chvíli jasné záře byl ten tam. Zasnoubili se po třech týdnech, za další tři se vzali a do roka se jim narodilo dítě. Zatímco u ostatních dětí vyvolávaly polibky rodičů zhnusený škleb, Georgina na ně byla zvyklá. Její rodiče se

neustále líbali, dotýkali, chichotali a zavírali se v ložnici. Spojovala je jediná věc, a to byla vzájemná touha, jinak se neshodli na ničem. Na penězích, na práci, na tom, jak vychovávat svoje dítě nebo koho volit v prezidentských volbách. Nedokázali se dohodnout ani na tom, jestli by se v případě nějaké strašlivé nehody nechali odpojit od přístrojů. Když začala randit s Nathanem, byla to jedna z prvních věcí, na kterou se ho zeptala.

„Kdyby tě srazil autobus a mozek by ti z devadesáti devíti procent odumřel, chtěl bys, aby tě tvoje žena nechala odpojit?“ zeptala se ho u misky rigatoni v Union Square Cafe.

„Rozhodně,“ odpověděl. „Nechtěl bych, aby moje rodina vrazila životní úspory do mrzáka bez života.“

Usmála se a oddechla si. Viděla to stejně a její otec jakbysmet. To jen matka věřila na zázraky.

Rodiče pro ni byli předmětem pozorování podobně jako pro Jane Goodallovou šimpanzi. Když se hádali, tiskla na dveře polystyrenový kelímek a psala si poznámky do černobílého notýsku, který si fialovou gelovkou nadepsala „Vědecké experimenty – přísně tajné!!!“. Poučí se z jejich chyb a nebude je opakovat, protože ačkoli nebrečela, když jí rodiče přišli tu novinku oznámit, ani když se máma odstěhovala do Severní Karolíny, a dokonce ani když s tátou slavili první Díkůvzdání ve dvou, bylo jí z toho úzko. Rodiče se rozhodli vzít, rozhodli se mít dítě a pak se rozhodli to vzdát. Nebylo to fér. Měla pocit, že o ni se nikdo nezajímá, že na ní nezáleží. A i když už byla dospělá a pochopila, že v životě není všechno spravedlivé, tahle křivda ji pálila ještě ve čtyřiatřiceti. Při vzpomínce na vzkazy, které si přes ní rodiče posílali, se jí svíral žaludek. Každou svou životní událost musela kvůli nim štěpit, protože spolu nedokázali vydržet ani na jediné oslavě. Tolik dospělých, ke

kterým vzhlížela, se zamilovalo a zase odmilovalo, brali se a rozváděli, a člověk by řekl, že tak pro své rodiče časem najde pochopení, ale naopak ji to v jejím názoru ještě víc utvrdilo. Rozvod byl skvělým řešením pro všechny ostatní, ale pro ni rozhodně ne.

A tak se snažila být ve všem pravým opakem svých rodičů. Nikdy se nenechala přitažlivostí opít do bezvědomí a vyhýbala se vztahům, ve kterých to bylo jako na horské dráze. Její vztahy trvaly roky, ne týdny. Na prvním rande si všichni chlapi vždycky úplně propotili své polokošile, protože je podrobila tak důkladnému a nekonečnému výslechu, jako by byli podezřelí z vraždy. Jaké mají cíle? Jak nejraději tráví víkendy? Jsou spíš ranní ptáčata, nebo noční sovy? Utrácí, nebo šetří? Co děti? Kolik? Jak často chodí k zubaři? A jak často chtějí sex? Skládají nádobí do myčky jen tak halabala? Měla by podle nich po porodu seknout s kariérou? A tak dále. Ti, kdo se s ní chtěli jen vyspat, nevydrželi ani do dezertu. Díky téhle strategii nakonec skončila s Nathanem, který byl dokonalý. Dobré záměry spolu s důkladným plánováním přináší zaručený úspěch.

Do schůzky s klientkou ve West Village zbývalo patnáct minut, a tak se rozhodla ještě zavolat Noře a zasvětit ji do fiaska s cannoli trubičkami. Nora měla ve zvyku začít hovor uprostřed konverzace a čekala, že se Georgina chytne. „Potápění!“ ozvala se Nora.

„Ari se jede potápět?“ odhadovala. „A kam?“

„Záleží na tom?“ zeptala se Nora. „Vždyť neumí ani šnorchlovat!“

„Ale ty mu to přece můžeš zakázat. Jsi jeho žena.“

„Okej, Esther Perelová,“ odvětila Nora a Georgina přímo slyšela, jak protáčí panenky. Nořino manželství s Arim nemělo daleko k jízdě v serpentínách za špatného počasí. Jejich nejstarší dcera Rachel vyrostla z „energického dítěte“

(což bylo podle Nory jen jiné označení pro vzdorovitost) v prepubertální rebelku s pohledem, který by zastavil i nájemného vraha. Prostřední syn Simon měl mírnou dyslexii a potřeboval chodit na cvičení, které jim značně přiškrtilo rozpočet, a nejmladší dcera Hana byla zase smrtelně alergická prakticky na všechno, což zjistili tím nejhorším možným způsobem, když jí dal Ari broskev nebo něco s pečkou dřív, než to zkonzultoval s pediatrickou tabulkou. Jelikož Nora byla máma na plný úvazek, výdaje na chod domácnosti se striktně odvíjely od toho, kolik Ari vydělával. A to nebylo v jednom z nejdražších měst na světě vůbec jednoduché. Nedávno se přestěhovali do Jersey City, aby ušetřili, jenže teď už se zase hádali i kvůli dojíždění. Poslední dobou jim veškerou komunikaci otrávilily překážky, které jim život stavěl do cesty, a Georgina si nebyla jistá, jestli se jim to podaří překonat, ani jestli má smysl se o to vůbec snažit.

Problém byl v tom, že je kromě dětí nic nespojovalo. Ze začátku se aspoň dobře bavili. Ari vodil Noru do Bushwicku na večírky na střechách, bral ji na zápasy Mets, kde s lístky za pět dolarů seděli blíž k měsíci než k hřišti, v Hudson Valley spolu sjížděli řeku na nafukovacích kruzích s plouvoucí chladničkou a v Rockaway Beach jí ukázal místo s nejlepšími tacos, jaké kdy ochutnala. Sex měli tak často, že se těhotenství asi ani nedalo vyhnout. Nora, která přišla o panenství teprve ve čtvrtáku po studentském modelovém summitu OSN s nějakým klukem, kterému se říkalo „Zephan“, byla najednou naprosto neukojitelná. Nechala se slyšet, že Ari „fakt ví, jak na to“, a ačkoli radši nepátrala po tom, kde k těmhle svým dovednostem přišel ani kolikrát je trénoval, mile ráda sklízela plody jeho tvrdé práce.

Jenže na sex už teď neměli ani energii, ani soukromí. Terapeutka jim poradila, aby si na to vyhradili hodinu

každou neděli a čtvrtek večer, ale při prvním pokusu se jim do ložnice přiřítila řvoucí Hana a pozvracela celou postel, a napodruhé se Rachel rozhodla uvařit makaróny se sýrem, načež se zapomněla u TikToku a aktivoval se požární hlásič s rozprašovačem. Nora pak musela mluvit s hasiči jen ve spodním prádle, které si objednala přes Amazon a vůbec jí nesedělo, a tak to definitivně vzdala.

„A proč mu to teda nezatrhneš?“ zeptala se Georgina.

„Protože na takový prkotiny neplýtvám energií,“ vysvětlila Nora.

„Zrovna tohle za to teda podle mě stojí.“

„Když ty nemáš děti,“ odpověděla Nora. „Nechápeš to.“

Ten den, kdy Nora zjistila, že je těhotná, brečela hodiny Georgině v náručí. Georgina byla vyděšená, a přitom to ani nebylo její dítě. Co Ari, opustí ji, nebo jí pomůže? Kde na to dítě Nora vezme peníze? Co na to řeknou její rodiče? Chtěli, aby si vzala indického hinduistu, a ona si místo toho přivede Ariho, bílého žida. „To je jejich nejhorší noční můra,“ řekla Nora v slzách. „Vydědí mě.“ Nevydědili. Jen těžko by někdo dokázal zanevřít na tak krásné miminko, jako byla Rachel, která na svět přišla s hustými hnědými kudrnami zamračená jako nabručený dědula.

Takže ne, Georgina to asi nechápala, ale bolelo ji pomyšlení na všechno, co její kamarádka toho dne ztratila.

„Nicméně,“ pokračovala Nora, „když jsme se brali, slíbila jsem mu, že nikdy nebudu omezovat jeho touhu po dobrodružství. Nebo jsi už zapomněla na ty jeho každoroční cesty do Myrtle Beach, aby podpořil místní pivovarnický průmysl?“

Georgina se nuceně zasmála, ale sžíralo ji svědomí. Všechno to byla její vina. Dalo by se to ještě nějak napravit? Nebo na to už bylo moc pozdě? Ne. Nikdy není příliš pozdě.

Každý problém se dá vyřešit. Přesně v takovémto případě dával rozvod smysl – byli to dva absolutně nekompatibilní lidé, kteří si šest měsíců užívali skvělý sex a u toho to také mělo zůstat, jenže Ariho superspermie měly zřejmě jiné plány. Vášen nebyla nikdy dobrým základem pro dlouhodobý vztah – o tom se na vlastní kůži přesvědčila Georgina a teď už i Nora. Felix možná nebyl v posteli žádný velký divoch, vlastně asi ani nikde jinde, ale zase byl obětavý a věrný. Kdyby si Nora vzala jeho a měli spolu děti, udělal by všechno pro to, aby dokončila školu, a potápět by se jel leda tak na skupinovém zájezdu v Disneylandu i s celou rodinou. Georgina se rozhodla, že se je pokusí dát znovu dohromady. Jistě, sice to znamenalo, že Alina i Ari se budou muset poroučet, ale co už, stejně je nikdo neměl rád. Alina si políčí na další ztracenou duši a Ari milerád stráví zbytek života balením nadějných broadwayských tanečnic na Tinderu.

„Zítřka to platí?“ zeptala se Georgina.

„Jo,“ přitakala Nora. „Mamka potřebuje lahev vína.“

„A co budu pít já?“

„Ha ha.“

Slíbila, že jí ráno napíše, a po zbytek cesty v Uberu přemýšlela, jak přimět Felixe ke spolupráci, aniž by pojal podezření.

Georginina klientka Suzanne na ni čekala v baru Casa Amici na Desáté západní. Před pár minutami jí od ní přišla zpráva: *Objednala jsem ti koktejl, ale už jsem ho vypila. Kde jsi???*

Uvnitř se nedalo dýchat. Georgina si pověsila šálu na věšák a začala se prodírat davem, až zahlédla Suzanne ve fialovém kalhotovém kostýmku a vedle ní prázdnou barovou židli. „Obsazeno!“ vyštěkla Suzanne na dvacítku

v kozačkách nad kolena, které na malinkou chvilku svítla naděje, že si přeci jen sedne.

Když se k Suzanne dostala blíž, položila jí ruku na rameno. „Hrozně se omlouvám.“

Suzanne zvedla oči od mobilu. „Za tohle bych tě mohla nechat vyhodit,“ řekla, našťěstí s úsměvem.

„Neuvěříš, co se mi stalo.“ Georgina se posadila a ukázala na Suzanninu skleničku. „Můžu se trochu napít?“

Suzanne jí sklenku přistrčila blíž. „Klidně si to vem, já už si objednala další.“

„Děláme teď na jednom šíleném případě. Všichni pracují ve dne v noci. Tak jsem chtěla udělat koncipientům aspoň trochu radost, když museli zrušit plány na páteční večer; a koupila jsem jim v italský čtvrti u Angela cannoli trubičky...“ vyklopila do sebe drink, ze kterého se vyklubala velmi silná margarita. „Díky, to jsem potřebovala. No nicméně, všichni dostali otravu z jídla. Jak dlouho už tu čekáš?“

„Jenom čtvrt hodinky. A jak moc blbě jim bylo?“

Georgina se zašklebila. „Někdo se pozvracel u kopírky.“

„Šmarja. Tak doufám, že máte dobrou čistící na koberce.“

„No já se spíš modlím za dobrého právníka.“

„Tak těch máš snad pár po ruce,“ řekla Suzanne. „Proto si taky účtuješ takový prachy, ne?“

Georgina nahodila nevinný úsměv, jako by vůbec netušila, že už Suzanne zkasírovala o stovky dolarů na hodinu při obhajobě jejich klenotnictví, které čelily dalším a dalším obviněním, že okrádají nejednoho prestižního návrháře, mimo jiné například Yurmana nebo Gucciho.

V baru byla hlava na hlavě a všude hrozný hluk. Georgina Suzanne vybídla: „Tak povídej, co je nového?“ Načež Suzanne bez váhání vykřikla: „Začali jsme s Philipem chodit na swingers party!“, na což několik lidí kolem reagovalo pobavenými, leč zvědavými pohledy.

„Přisahám Bohu,“ pokračovala bez ohledu na všechny nastražené uši, o kterých buď nevěděla, nebo si je s větší pravděpodobností užívala, „je to ta nejlepší věc, která nás kdy potkala. Měli jsme do toho jít hned na začátku.“

„To snad nemyslíš vážně.“ Georgina si účastníky swingers party představovala spíš jako skupinu vyvrhelů, radikálů a freudovských fetišistů s koženými pásky a fialovou rtěnkou, jenže Suzanne nosila boty a doplňky od J.Jill! Ženy v decentních podpatcích přece nechodí na swingers party, nebo snad ano?

„Smrtelně vážně,“ odvětila Suzanne. „Philipovy fousy v umyvadle mě doháněly k šílenství, měla jsem chuť ho prohodit oknem. Sex jsme neměli dva roky. Roky, Georgino, ROKY! A teď jsme jak nadržení pubertáči na maturitáku. Je to mezi námi najednou lepší, než když jsme spolu začali chodit.“

Georgina si usrkla margaritu. „A jenom pro ujasnění, když říkáš swingers, tak tím myslíš...“

„Sejdeme se s pár přáteli, dáme si skleničku, dvě, spárujeme se a prošukáme se k manželské pohodě.“

„Nebyla by lepší poradna?“

„Tam jsme taky byli. Vyzkoušeli jsme úplně všechno. Šli jsme dokonce i skočit s padákem – co by taky mohlo dva lidi nadosmrti spojit víc, než když je málem smrt rozdělit, že? Ale víš, co vás doopravdy sblíží?“ Suzanne se pokusila mrknout jedním okem, ale místo toho přivřela obě a jen jedno se jí podařilo přimhouřit o něco víc než druhé. „Když přefiknete sousedy.“

To Georginu rozesmálo. Měla Suzanne moc ráda a tuhle šokující novinku si vychutnávala mnohem víc, než by se mohlo zdát. Člověk se s ní cítil, jako by kouřil za školní tělocvičnou s frajerkou ze čtvrtáku, pokud by teda ta čtvrtáčka nosila perlové náušnice a saténovou čelenku.

„A co když se pak potkáte při vynášení odpadků, není to divný?“

Suzanne se zatvářila svůdně. „Kdysi povinnost, teď předehra.“

„A nezkoušeli jste si sex naplánovat?“ zeptala se Georgina. „Moje nejlepší kamarádka mi říkala, že prý by si páry měly na sex vyhradit hodinu aspoň dvakrát týdně. Akorát by se to teda nemělo křížit s prací.“

„Plánováním úplně zabiješ veškerý kouzlo svádění,“ odpověděla Suzanne. „Zato swinging mu otevře dveře dokořán.“

Georgina se opět rozesmála, ale vyznělo to spíš jako zběsilé vypísknutí. Odkašlala si. „A nebojíte se, že když budete spát s někým jiným, bude to pak všechno akorát horší?“

„Ale vždyť o tomhle to vůbec není,“ namítla Suzanne. „Ty to bereš jako nevěru. Swinging je o dohodě, která je prospěšná pro obě strany. A ne, nebojíme. Během měsíce nám to pomohlo vyřešit věci, který bychom v poradně v životě nevyřešili.“

„Když ono to prostě zní tak... kontraproduktivně,“ řekla Georgina. „Pro mě je sex s někým jiným to první, čemu bych se chtěla vyhnout.“

Suzanne pokrčila rameny. „Nevím, co víc k tomu říct. V tomhle mi budeš muset věřit. Philip je poslední dobou neuvěřitelný romantik. Třeba zrovna dneska ráno jsme si to rozdali ve sprše. Kdy se to naposled poštěstilo tobě?“

Georgina se lehce zamračila, když si uvědomila, že na gruntování kuchyně má čerstvější vzpomínky než na sex s Nathanem. Kdy to bylo? V neděli? Ne, v pátek. Nebo možná ve čtvrtek. Den si asi nevybaví, ale určitě na to vlítli po repríze dvou dílů *Show Jerryho Seinfelda* a Georgina si během toho ani nesundala svetr. „To kdybych si tak vzpomněla.“

„Fakt bys to měla zkusit,“ řekla Suzanne. „Změní ti to život.“

Georgina se zasmála. „Jsi moje klientka, kdybych byla špatná v posteli, mohlo by nám to dost ohrozit pracovní vztah.“

„Nejsem jediná v celém New Yorku.“ Suzanne nadzvedla obočí, až jí zmizelo pod ofinou. „Řekněme, že vím o jistém ne příliš vysokým, ale zato velmi bohatým chlapovi s pérem, který je pomalu tak velký jako on.“

„No, tak na to jsi mě dostala,“ odpověděla Georgina. „Ne, ale vážně, s Nathanem jsme na tom dobře. Ještě jsem ho ani jednou nechtěla prohodit oknem, fakt.“

Suzanne na ni upřela svůj přidržený pohled. „Jenže ty nechápeš to hlavní. My do toho nešli proto, abychom si do manželství přivedli někoho dalšího. Ale aby nám do něj naopak nikdo nevlez. Swinging funguje jako prevence, ochrana. Něco jako... kondom proti rozvodům. Rozvodovost u lidí, kteří chodí na swingers party, je podstatně nižší než u monogamních párů. Myslíš si, že jsem si o tom nic nezjišťovala? Vygoogli si to.“

Barman jako vystřižený z telenovely před ně položil talíř s crostini a miskou oliv. Z toho, jak upřeně ho Suzanne pozorovala, Georgina usoudila, že by ho nejradši pozvala na jejich příští večírek.

„Ne že bych vám přála, aby šlo vaše manželství do kytek,“ pokračovala, „ale kdyby náhodou, víš, komu zavolat. Dáš si ještě jednu?“ A aniž by čekala na odpověď, objednala další rundu. Georgina by stejně bývala řekla ano.

Asi po hodině se se Suzanne rozloučila polibkem na tvář a mávla na žlutý taxík, který jel zrovna příhodně kolem. Ještě než pojede domů, aby se převlékla z kostýmku do tepláků a pustila si svůj nejoblíbenější film *Obhájce*,

potřebovala se stavit v kanceláři a vyzvednout si šanon, na který si vzpomněla u druhé margarity a napsala si na ruku „ŠANON“ propiskou vypůjčenou od barmana. V právnických firmách se nijak nelišila středa od soboty nebo úterý od neděle. Nijak ji to netrápilo, ale i kdyby, nic by s tím nezmohla, tak se snažila nad tím moc nepřemýšlet. Práce o víkendu byla pro právnický něco tak samozřejmého a automatického, jako třeba zapnout myčku.

Na zadním sedadle se s hlavou opřenou o okénko nemohla ubránit myšlenkám na Nathana. Ariho potápění a Suzanniny swingers hrátky najednou všechno to její štěstí zalily neskutečně oslnivým světlem. Nathan by ji nikdy nenechal doma se třemi dětmi. A po holení po sobě vždycky umyje umyvadlo! Oči se jí rozzářily, jen si na něj vzpomněla, a rozhodně to nebylo těmi margaritami. Dokonalost, to bylo to správné slovo, jako by si ho vysnila, a osud už je pak jen pomocí nejrůznějších intrik svedl dohromady. Oběma začínalo příjmení na W, takže vedle sebe během prvního ročníku seděli na všech akcích, kde je řadili podle abecedy. Ještě než spolu začali chodit, se jich na to všichni pořád ptali a zaseli tak malinké semínko, ze kterého nakonec nevyhnutelně vyrostl obrovský strom a z toho už nikdy neslezla. Byli jako Michael Douglas a Annette Benningová v *Americkém prezidentovi* – ve dne bojovat za spravedlnost a pak na plesech protančit celou noc.

Je pravda, že strukturované financování a hájení kletnotnictví, které porušovalo patenty, se nedalo tak úplně nazvat bojem za spravedlnost. Často nebylo úplně jasné, co se vlastně snažila vybojovat, kromě vítězství jako takového. Proto se tak moc vžila do své role mentorky. Jako obhájkyně obchodů se šperky sice svět nespasí, ale aspoň pomáhá mladým ženám uspět.

Ještě než se Georgina vůbec stačila probrat ze svých myšlenek a uvědomit si, že je zpátky na Times Square, taxikář zastavil před stánkem s hotdogy na rohu Dvaadvacátého a Sedmého. Zatímco platila, na chodníku už čekala rodinka turistů s kšiltovkami ze Světa M&M's, až ji budou moct vystřídat. Georgina měla tak dobrou náladu, že když je míjela, popřála jim „Užijte si výlet!“ a oni na ni zírali tak vytřeštěně, jako by pozorovali krysu, která v metru vyřvává na celé kolo písničku od Kelly Clarkson.

Výtahem vyjela do prostorné recepcce orámované okny s podlahou z bílého mramoru. Pracovní stůl uprostřed místnosti zdobila váza hortenzií a tenoučký monitor od Applu, za nímž obvykle sedávala Danielle, vedoucí recepcce. Teď už ale bylo pozdě a recepcce byla prázdná, takže na spořiči obrazovky poletovaly fotky jejího dvouletého syna. V kanceláři byl konečně klid. Žádné zvonění telefonů, žádné nadávky advokátů, ani stopy po tom nekonečném pípání mailů, které Georginu strašilo ve snech.

Z recepcce vedly dvě chodby, každá z jedné strany místnosti – levá chodba mířila ke korporátní části, kde měl kancelář Nathan, pravou chodbou se šlo k oddělení soudních sporů. Georgina se rychlým krokem vydala doprava. Když popadne šanon a stihne příští metro, lehne si do postele s *Obhájcem* ani ne za dvacet minut.

Jak pohybové senzory na chodbě zachytávaly její chůzi, rozsvěcely na každých dvou metrech světlo, a když otevřela dveře, rozsvítila se i její kancelář. S šanonem v ruce spěchala zpátky k výtahům, ale u Nathanovy kanceláře si všimla, že se tam svítí, a zarazila se. Asi se něco přihodilo v jednom z jeho případů. Jak ho nějaký klient začal uhánět kvůli konferenčnímu hovoru nebo neodkladné krizi, jak jinak než kvůli poklesu cen ropy, ani Amar'e Stoudemire by ho nezvedl od stolu. Když měli zrovna rezervaci

v restauraci, bylo to dost otravné, ale jinak obdivovala jeho pracovní morálku.

Řekla si, že ho půjde pozdravit. Světla, která svou chůzí postupně rozsvěcela, osvětlovala jednu prázdnou kancelář za druhou. Vzpomněla si na všechny ty koncipienty, které otráвила, a vina jí stáhla žaludek, ale teď už s tím nic nezmohla. Však přijde na nějaký způsob, jak jim to vynahradit. Třeba polévkou od Katze? Nebo čajem z Lady Mendl? Možná by na střevní potíže zabral nějaký ten panák tequily? Ale jejich nepřítomnost jí přeci jen vnukla nápad. Že si potřebují okořenit vztah, povídala Suzanne. Taková jedna rychlovka v kanceláři ji vyvede z omylu.

A taky tedy trochu margarity.

U jednoho z oken se zastavila, aby si v odraze nanesla na rty trochu rtěnky a rozpustila si vlasy. Měla obličej trochu jako z kreslené pohádky, oči a ústa jí moc nekomponovaly se zbytkem těla, protože byly nepřiměřeně velké. Často slýchala, že vypadá jako princezna od Disneyho – Bella, to kvůli bledé pleti, dlouhým hnědým vlasům a zeleným očím. Celkově její vzhled působil velmi přátelsky a přívětivě, zřejmě hlavně díky tomu se jí na ulici turisté neustále ptali na cestu. Jenže právě teď se snažila vypadat sexy a nedalo se říct, že by tmavě modrý kostýmek s béžovými balerínami a bílou halenkou působil zrovna dvakrát svůdně. Chce to něco lepšího. Lehce si načechrala vlasy, rozepnula horní knoflíčky a řadila si z košíčků povytáhla o trochu výš, aby se jí ve výstřihu vytvořila aspoň nepatrná rýha. Protože se cítila obzvlášť rozverně, sundala si kalhotky a schovala je do podprsenky, aby je tam Nathan našel. Ještě že ho poslední dobou nutila jíst tolik řepy, jinak by z toho snad dostal infarkt. Něco tak odvážného ještě nikdy neudělala.

U Nathanových dveří zavolala „ťuk ťuk!“ a otevřela je.

Všechno, co se stalo potom, už vnímala jen jako záblesky: stůl, žena, dvě nahá těla a pohupující se zrzavé vlasy. Z nějakého důvodu to byl důležitý detail, ty zrzavé vlasy, ale Georgina si nedokázala hned uvědomit proč. Mozek vypověděl službu, asi si dal pauzu a odešel na cigáro. Georgina si všimla, že má ta žena mezi stehny mužskou hlavu s hnědými, precizně upravenými vlasy střiženými na krátko.

Když si uvědomila, co se děje, vyjekla a zalapala po dechu. Nějací dva koncipienti se Nathanovi vloupali do kanceláře, aby si to tam rozdali!

„Promiňte,“ zahalekala ode dveří.

Oba vetřelci ztuhli. Žena seděla vpravo na stole, obnažené nohy ovinuté kolem mužských ramen. On klečel na zemi a svíral jí boky. Georgina se jim podívala do tváře. Krátké vlasy, které ta žena zrovna svírala v dlani, byly samozřejmě Nathanovy. Vlastně nebyla ani tak překvapená, jako spíš naprosto odevzdaná, protože někde v hlavě věděla přesně, kdo to je, hned jak vešla dovnitř. A ty zrzavé vlasy patřily Meredith, její zdrženlivé svěřenkyni, které chtěla být vzorem. Ale rozhodně ne až tak doslova. Ukázalo se, že odmítnout tu trubičku bylo dobré rozhodnutí hned z několika důvodů. Jen těžko by jí někdo strčil hlavu mezi nohy, kdyby ji bývala snědla.

Sjela pohledem celé Nathanovo nahé tělo a pozorovala, jak pomalu ale jistě přichází o erekci. Jaká to zdrcující podívaná, když jejímu manželovi při pohledu na ni změkne. Cítila, jak se jí svírají a vyprazdňují plíce, jako by se potřebovala nadechnout, ale nikde kolem ní nebyl vzduch. Na několik vteřin nastalo ohlušující ticho, jako by všichni pochopili, že teď bude úplně všechno neskutečně zdrcující, ale když se nikdo ani nepohne, bolest se jim bez povšimnutí vyhne.

„Georgino,“ promluvil Nathan a obličej se mu stáhl nesnesitelnou bolestí. Mozek jí syčel, jako by někdo polil vodou elektrický obvod, všechny impulzy a emoce se jí tím porouchaly a vysílaly neřízené výboje. Nemělo by to být vtipné, ale copak není? Není absolutně k popukání slyšet svoje jméno z úst vlastního manžela, když jsou tak blízko vagíny úplně cizí ženské? Nemohla si pomoci, vyprskla smíchy. Zněla pištivě, šokovaně a nevěřičně, jako když se člověk směje videím tatínků, co padají ze střechy do bazénu v pořadu *Fórky a vtípky*.

Odvrátila pohled od Nathana a upřela ho na Meredithinu tvář. Proč jenom musí být tak zatraceně krásná? Její rty vypadaly jako světlounké okvětní plátky růže, na lícních kostech se jí kůže leskla jako měsíční záře. V hnědých očích se jí zračil roztomilý náznak strachu, jako by se bála, že jí Georgina ublíží. Georginu přešel smích stejně náhle, jako se jí zmocnil. Tělo ztratilo veškerou sílu stát a zhroutila se k zemi. Tohle je nejhorší chvíle jejího života. V hlavě jí zněl hlas, co pořád dokola opakoval – *Tohle je nejhorší chvíle tvého života, tohle je nejhorší chvíle tvého života* –, jako by se probudila v nemocnici, pod prášky, dezorientovaná, a sestřička jí vysvětlovala, *Měla jste vážnou nehodu*. Jenže místo toho slyšela, *Přistihla jste manžela při nevěře*.

Ne! Odpověděla. *To není pravda, neděje se to, to prostě není možný!* Třeba se z toho stane pravda, když to bude pořád opakovat. Alternativní reality existují. Jednou o tom četla článek v *National Geographic*. Veškeré naše konání přináší nekonečně mnoho možných důsledků a ty se všechny naráz odehrávají v paralelních vesmírech. V jednom z nich šel Nathan na zápas Knicks, tak co kdyby prostě jenom rychle přeletěla do jiné dimenze?

Ale zapírat nemělo cenu. Její perfektní manžel ji podvedl. Meredith si na stole objímala kolena a brečela jako

nahé děcko. Má ji Georgina zabalit do deky, nebo jí jednu vlepit? A mezitím si Nathan zapínal poklopec, utahoval pásek a mumlal si něco pro sebe. Jako zlatý hřeb jejího emočního ohňostroje se namísto utrpení dostavil šílený vztek, který jako by se rozzářil červenými jiskrami, a hlavou jí prolítla další myšlenka: *V nějakým paralelním vesmíru teď ležím v posteli a koukám na Matthewa McConaugheyho, ty krávo!*

A to ji rozzuřilo.

Třetí kapitola

Stála hned vedle police plné drobností z plexiskla a mramoru, co Nathan dostal jako takové malé trofeje při příležitosti různých investic a obchodů. Stěžít lapala po dechu, ve spáncích jí pulzovala krev, a tak jednu z nich popadla a mrštila s ní o zeď. Ještě nikdy s ničím nepraštila, ale teď to teda sakra bodlo. Sklo se roztříštilo a ostré střípky se rozlétly k protějším oknu, Meredith ječela, Nathan vykřikl „Ježíši!“ a oba se přikrčili, aby si zakryli obličej. Do oka jí padla další trofej z výstavky, modrý skleněný glóbus. Smetla ho na zem. A pak další a další a další, nekonečná řada dárkových předmětů a ona každý jeden z nich popadla a mrštila s ním o zem, co nejrychleji dovedla, jako by donekonečna házela míčky do skeeballového automatu.

„Nech toho!“ křičel Nathan. „Ježíši Kriste, přestaň!“

Ale jako by ta ruka byla posedlá. Nešlo to zastavit, jednou po druhé s nimi třískala o zem, až nezbyla ani jedna jediná a na zemi se třpytila modrozelená a černožlatá skleněná mozaika. Od podlahy ke stropu se táhla vysoká okna a v nich se zrcadlily jejich odrazy – Meredithino naprosté zděšení, Nathanova bezmocná panika a její hrudník, který

se pravidelně zvedal a zase klesal, jak se snažila popadnout dech. Ale někde tam za tím sklem se na pozadí nekonečné temnoty oceánu blyštil dolní Manhattan. Dech se jí začal zpomalovat. Byl to uklidňující pohled, jako když se člověk při kodrcavé jízdě autem zadívá na horizont. Kráse nočního New Yorku se nic nevyrovná.

„Georgino, prosím tě,“ žadonil Nathan šeptem. „Nic to neznamená. Vůbec nevím, co dělám. Tohle se nikdy nemělo stát.“ Chytil ji za ruce a přitiskl si je na rty. Byla příliš vyčerpaná na to, aby mu je vytrhla, ale v té těsné blízkosti si všimla, že má hrudník posetý červenými skvrnami. Ty mu vždycky vyskákaly potom, co se udělal.

„Mohli byste se laskavě obléct?“ pronesla. „Nemůžu se na vás dívat.“

„Jasně, určitě, promiň.“ Nathan se sklonil k zemi pro košili, zrovna když Meredith slezla ze stolu, aby si posbírala oblečení. Vrazili do sebe, Meredith se zapotácela a spadla přímo na dvoumetrovou sochu žirafy, kterou si Nathan pořídil na ozdobu do kanceláře. Byl to sice divný výběr dekorace, ale Nathanovi prý připomínala dětství v Kansasu a to, jak ho rodiče brávali do zoo v Topece. Meredith vyjekla, a jak se snažila udržet rovnováhu, pověšila se žirafě za krk, jenže ta se skácela k zemi a ruce, se jí Meredith držela, tak zůstaly uvězněné pod ní.

Zařvala. Tělo se jí křečovitě svíjelo a nohama se snažila zapřít o zem, ale nemohla vůbec pohnout rukama. „Panebože, sundejte to ze mě! Dejte to pryč!!!“

Sochu šlo zvednout jedině ve dvou, takže ji stavěl Nathan i s Georginou. Zatímco si Meredith držela levou ruku a vzlykala, Nathan šťouchal žirafu do krku, jako by se snažil zjistit, co vydrží. Georgině bylo jasné, na co myslí – Meredith nejdřív firmu zažaluje za sexuální obtěžování a pak za fyzickou újmu. Bude tvrdit, že na pracovišti

nebyly zajištěny bezpečné podmínky, a vlastně bude mít pravdu. Georgina je teď měla chuť oba dva zabít.

Meredith popotáhla. „Potřebuju do nemocnice. Mám zlomenou ruku.“

Georgina ji chtěla nějak setřít. *Jo děvče, podržet Nathana jsi zvládla, ale udržet žirafu už ne*, problesklo jí hlavou, ale neřekla nic. Byla na to moc unavená. „Takhle se neoblečete. Tady, vezměte si to.“ Sundala si svůj červený námořnický kabátek a přidržela jí ho, Meredith se s obtížemi postavila na nohy a nesměle do něj zaplula. Zatímco jí Georgina zapínala knoflíky, Meredith po tváři tichounce stékaly slzy.

„Nevěděla jsem, že tu budete,“ špitla Meredith.

„Nápodobně,“ odvětila Georgina.

Když se oblékli, šlo se přeci jen soustředit o něco líp. Z Nathanovy skříně na kabáty vyndala jeho boty na běhání, šestačtyřicítky, klekla si Meredith k nohám a nazula jí je. „Podpatky si teď vzít nemůžete,“ řekla jí, „ještě byste upadla a zlomila si i tu druhou.“

Meredith měla po celém obličejí rozmazanou řasenku, vlasy rozcuchané, kabát příliš velký a boty jako pro klauna. Vypadala jako totální troska. Georginu ten pohled zčásti těšil a přála si, aby venku čekal dav turistů s foťáky. Ale zároveň z toho byla hrozně nešťastná. Zničilo se tím úplně všechno, co pro Meredith chtěla, co chtěla pro sebe a pro jejich vztah. V očích ji zaštípaly slzy a rozostřily jí vidění, když se natahovala, aby Meredith kolem pasu uvázala pásek svého dřív tak oblíbeného kabátu.

Nathan sbíral střepy do hrnku na kávu. Ležely jich tam tisíce a Georginu napadlo, že je tam asi radši bude uklízet celou noc, než aby někdo zjistil, co se tam stalo.

„Tak my jdeme,“ řekla.

Nathan se napřímil. „Nech jet mě. Tohle je můj problém.“

„Jo tak já jsem teď tvůj problém, jo?“ zeptala se Meredith. „Dobrý vědět.“

„Tak jsem to nemyslel,“ odpověděl Nathan lehce netrpělivě. „Ale prostě tohle nechci nechávat na ní.“

„Myslím, že ji zvládnou posadit do taxíku,“ pravila Georgina. „Rozhodně je to lepší, než odtud odcházet sama.“

„Ne,“ řekl Nathan. „Prostě mi to přijde takový blbý.“

„Tohle ti přijde blbý?“ vyprskla. „Promiň, ale máš dost divně nastavený zásady.“ Dlaní postrčila Meredith do beder. „Jdeme.“

Do výtahu s nimi nastoupil i hlídač. Georgina ještě nikdy nezažila tak dlouhou jízdu výtahem, všichni tři hleděli nehnutě přímo před sebe. Hlavou se jí donekonečna honily dvě myšlenky: *Nathan mě podvedl, jsem úplně blbá, Nathan mě podvedl, jsem úplně blbá.* Snažila se zhluboka dýchat, ale ty myšlenky byly příliš hlasité, než aby se dokázala uklidnit, asi jako když člověk potřebuje pracovat a ve vedlejší kanceláři si někdo hrozně nahlas pouští hudbu.

Nathan mě podvedl.

Jsem úplně blbá.

Na Sedmé Avenue se vrhla před první taxík, co projížděl kolem, protože tam nehodlala čekat ani vteřinu, Meredith do něj usadila a poslala je do Newyorské presbyteriánské nemocnice. Za daných podmínek se ale i tak dala považovat za hotovu světici, no ne? Kdyby ji teď srazil autobus, došla by po červeném koberci přímo k Nebeské bráně, o tom nebylo nejmenších pochyb. Tím se musel určitě vyzehlit i ten debakl s cannoli trubičkami.

„Georgino!“

Po hlase poznala Nathana, jak na ni volá a otočila se.

Doběhl až k ní. „Můžeme si, prosím, promluvit?“

Zasmála se a rozhodila rukama. Kolem nich se promenovali turisté, chlapi navlečení do reklamních cedulí